

צאה של „כיבוש שטחים“ אלא של סירובם של הערבים להכיר בזכותנו כעם מולדתנו. 4. מסיבה זו רצוי להקפיד על תיקון סמאנטי נוסף, אין להשתמש במונח „שטחים“ מוחזקים“ אלא לקרוא לאזורים השרויים — כפי שכבר הוסבר לעיל — בשמור תיהם הגיאוגרפיים המקובלים: יהודה, שומרון, עזה, סיני והגולן.

אין לקבל

„דין העולם“

ד. אין הירדת מהפרכת-המיתוס של העם הפלשתינאי שאין לו מולדת והקיים, כביכול, בנפרד מערביי א"י החיים בעבר הירדן המערבי, או שהוא עם שונה מזה הרי בעבר-הירדן מזרחי. העובדה ידועה והיא שמדינות-ערב השונות הקימו, אימנו, חימשו, ומימנו את אירגוני המחבר לים הערביים, הקרויים בשם „פלשתינאים“, בעזרה מגוונת ורבת ממדים זו הצליחו לרצוח אזרחים חסרי מגן בישראל ומחוצה לה — כמו גם לנהל מלחמת אחים בעבר-הירדן ומלחמה עקובה מדם נגד הנוצרים בלבנון. פעולות אלה אינן יוצרות מכותן עם פלשתינאי נפרד. אמנם, מדינות רבות בעולם מצאו — מפחד מחסור בנפט או מהשפעת ה„פטרול דולרים“ — שאכן קיים עם פלשתינאי, ושהוא חסר מולדת, וכי ישראל (שאיננה

מה ישי? ישי כא!

יכולה להטיל טרור נפט או פטרודולרים), עניינה אינו צודק ועל כן עליה להיכנע ולסכן את נפשה. אך עובדה זאת אינה מחייבת את עם ישראל להיתמם ולקבל את „דין העולם“. הפרכה נמרצת של עצם המושג של „עם פלשתינאי“ (ערבי) השוכן, כביכול, בא"י המערבית (חוץ מנציגיו המחבלים הפועלים בעיקר מחוץ לגבולות ארץ-ישראל, הרחק מיד החוק הישראלי), היא משימה הסברתית מיידית ועליונה בחשיבותה.

בדרך כלל, הטוענים נגדנו בעניין זה הם עויינים לנו או סתם תמימים חסרי ידע. לעתים הם מונעים ע"י חישובים שאין להם קשר להגיון, לעובדות או לצדק. יהיו מעמדם וחשיבותם אשר יהיו — אין להימנע מהרצאת העובדות והחדרתן בפני כל חוג שהוא. ה. שינויים טריטוריאליים, מעוגנים בחוקי שלום, בעקבות מלחמת מגן, יש להסתמך על התקדימים הרבים במשפט ובפרקטיקה הבינלאומית (אחרי שתי מלחמות העולם ועוד) המוכיחים, כי בעקבותיה של מלחמת התגוננות נגד תוקפנות חלו שינויים טריטוריאליים, אפילו רבי היקף, וקביעת השינויים האלה הוכללה בחוקי השלום.

- 1. לסיכום: 1. לישואל זכות בעלות מלאה, מכל הבחינות, על יהודה, שומרון ועזה. 2. ההתנחלויות הן פעולה חוקית. 3. שינויים טריטוריאליים, כתוצאה מ-מלחמת מגן, מקובלים לפי החוק הבינלאומי. 4. אין לומר: הגדה המערבית או שטחים מוחזקים, אלא — יהודה ושומרון. 5. אין לומר: סיפוח, אלא — „הכללה“ או החלת חוק ישראל (לפי העניין). 6. אין לומר: החזרת שטחים, אלא — נסיגה, ויתור. עד כאן הנחיותיו של יועץ ראשי-הממשלה להסברה, צרין רק להמתין ולחכות עד שיודפסו בספרון כחול-לבן קטן ויהפכו ל„אמרות היושב-ראש“ שכל אזרח יהיה חייב לשנן יום יום.

טעותם. וודאי שאין להיסחף לטעותם, חובה להקפיד על מינוח זה בכל הודמנות. ג. 1. הטוענים ל„איי-חוקיות“ ההתנחלות מסתמכים (במידה שיש להם יסוד טיעוני כלשהו) על אמנת ג'נבה הרביעית משנת 1949, אך אמנה זו אינה חלה על מעמדה של ישראל בשטחים שנכבשו ב-1967, כלומר לא במערב א"י ואף לא בגולן ובסיני. אמנה זאת מתייחסת לכובש זר של שטחים לא שלו, הורתה ולידתה במגמה למנוע הישנות המדיניות שנקטו הנאצים בשטחי הכיבוש שלהם, והיינו, עקירת אוכלוסיה מקורית והחלפתה באוכלוסיה גרמנית. מדיניות דומה ננקטה בזמנו גם ע"י ברית-המועצות לגבי חלקים בלתי רוסיים, כגון הארצות הבאלטיות. 2. הטיעון האחר נגד ההתנחלות הוא שהיא מפריעה לתהליך השלום, למי"מ לשלום וכד', טיעון זה מופרך מיסודו. הוא נובע מהשקפת יסוד שרעורה חייב להיות בראש יעדי ההסברה שלנו. על פי השקפה זאת — שהיא ביסוד תעמולת אויבינו — „מקור הסיכסוך“ בינינו לבין הערבים הוא ה„כיבוש“ של 1967. מכאן שהשלום יושג ע"י „החזרת“ שטחים שנכבשו במלחמת ששתי-הימים. הנכונות המוצהרת של דובריים ישראליים בעבר „להחזיר שטחים תמורת שלום“ כאילו אישרה את ההנחה שהשלום מתעכב בגלל החזקתנו ב„שטחים“, הנחה זאת עזרה ל-שטשט את האמת היסודית והטראגית על שורש הסיכסוך, שהוא מלחמת המתמדת של הערבים נגד ישראל בכל שטח שהוא ובכל הדרכים האפשריות, כוונתם לחסל אותה ונסיגותיהם המעשיים לעשות כך ב-1948, ב-1967 וב-1973.

- 3. נכונות זאת, ועצם השימוש במונח „החזרת שטחים“, יסיעו לטיעון הערבי שכאילו השטחים בהם מדובר שייכים להם, כי הרי אין מדברים על החזרת חפץ אלא לבעליו. מכל מקום השתרש בתודעת רבים (ואף טובים) בעולם — רובו הציבורי, כולל מדינאים, עיתונאים, הרי אינם חוקרים מקצועיים וודאי לא מורי הלכה בציונות — שאכן יהודה, שומרון ועזה, שלא לדבר על סיני והגולן — שייכים, למעשה, לערבים. מאחר שמו"מ לשלום יהיה (כהנחתם) קודם כל על שטח חים, הרי שמלבד החובת ישראל להחזיר בסופו של דבר את השטחים, נראית בעיניהם התנחלות בתוך השטחים הללו כפעולה מרגיזה ומיותרת. המפריך את הטענות הללו חייב אפוא, להצטייד בעובדות היסטוריות והפוליטיות על הסיכסוך ועל שורשיו. בקיצור: הסיכסוך אינו תר-

גם הסכם שביתת הנשק של 1949 לא העניק לירדן שום זכויות של בעלות. יתר על כן, אף הסכם זה הופר ע"י ירדן, כאשר התקיפה את ישראל ב-1967, והוכרז עליידי ממשלת ישראל כבטל ומבוטל. מאז 1967 קבעו ממשלות ישראל השונות שמעמדה של ישראל בשטחים שנכבשו ב-1967 איננו של כובש אלא של בעל זכאות לריבונות. קביעה זאת התבטאה בהחלטת הכנסת ביולי 1967 (אחרי מלחמת ששתי-הימים) להחיל את משפט המדינה על כל שטח של ארץ-ישראל שייקבע בצו. בהתאם לכך אוחדה ירושלים, ומרחה העיר הכולל במדינת ישראל.

הערות

סמאנטיות

1. שמות האזורים שהיו בכיבוש ירדן הם: יהודה ושומרון. אלה שמותיהם ההיסטוריים של חבלי הארץ מאז ומתמיד, מזה כשלושת אלפים שנה. יהודה ושומרון היו ליבה של ארץ-ישראל בכל הזמנים. כאשר כבשה ממלכת ירדן את יהודה ושומרון וסיפחה אותם, קבעה להם כינוי חדש: הגדה המערבית. זה כינוי טכני גיאוגרפי, במקביל ל„גדה המזרחית“ של הירדן. אבל כך נוצרה גם אסוסיאציה פסיכולוגית בין „שתי הגדות“, תוך כדי כך עשתה ממלכת ירדן גם למען מחיקת זיקת חבלי ארץ אלה לעם היהודי ותולדותיו. מתוך רשלנות או שיגרה מחשבתית נפלו יהודים רבים בימלכות זאת ואף הם דיברו, ועדיין מדברים, על „הגדה המערבית“, יש לשים קץ לשימוש במונח הגדה המערבית. לחבלי ארץ אלה יש שמות, ויש להשתמש רק בהם: יהודה, שומרון, יש להקפיד על כך בחוף כלפי לאי-ישראלים, לא פחות מאשר בתוך ישראל עצמה. 2. יש למחוק את המונח „סיפוח“ לגבי הרעיון של הכללת אזורים אלה במדינת ישראל. אפשר לספח רק אדמות השייכות לזולת. שימוש במונח „סיפוח“ רק מחוק את הטיעון הסלפני והחמסני של הערבים ושל ידידיהם לגבי בעלות העם הערבי על א"י ואף רומן ללגיטימציה, לכאורה, של הכיבוש הירדני. יש שמתכוון לרעיון של הכללת יהודה, שומרון ועזה במדינת ישראל ישתמש במונח „הכללה“ או החלת חוקי-ישראל, הכל לפי העניין. סיפוח, בשום אופן לא! לעיתונאים אי-אפשר להכתוב באילו מונחים להשתמש אך אפשר להעמידם על

ה מינוי הרשמי של שמואל כ"ץ הוא „יועץ ראש-הממשלה להסברת חוץ“. אולם כיוון שעל פי הוראתו האישית של שרי-החוץ משה דיין, נמנעה עד כה מכ"ץ כל דריסת-רגל בתחום הסברת-החוץ, שהיא לדעתו של דיין עניינו של משרד-החוץ בלבד, היתה פעולתו הראשונה של כ"ץ בתחום הסברת-היננים.

כ"ץ חיבר מיסמך הנושא את הכותרת „הנחיות למסבירים א““ הכולל בתוכו את „מושגי היסוד במדיניות ישראל“ כפי שהם נראים בעיני כ"ץ. הנחיות אלה חולקו בסוף החודש שעבר לכל משרדי הממשלה ולכל המוסדות הממלכתיים, כולל המישטרה וצה"ל, מתוך מגמה להנהיג את הסיגנון ואת המושגים החדשים של ממשלת הליכוד. ערכי החדשות בשידור-ישראל דחו את המיסמך בבוז. טענו כי אין הם מוכנים להיות מסבירים של משרד ראש-הממשלה. לא ידוע גם על מסבירים אחרים, במוסדות ממלכתיים, שאימצו את קו ההסברה החדש לפי הנחיותיו של כ"ץ. אולם המיסמך עצמו הוא תעודה מאלפת, המעיד כיצד מתכוון כ"ץ להפוך את תפקידו למכשיר של שטיפת-מוח טוטאלית.

א. יהודה, שומרון ועזה הם חלק מן המורשת ההיסטורית של ישראל. גם מביחינת החוק הבינלאומי זכאית ישראל לבעלות על אזורים אלה. כיבוש מערב ארץ-ישראל ע"י ממלכת עבר-הירדן בי 1948 היה מעשה תוקפנות, ופלישה בלתי חוקית לשטח שלא היה לה שום שייכות אליו. לסיפוח השטח הירדני, אין, לא היה, ולא יכול להיות, תוקף חוקי. אין לממלכת ירדן כל זכויות שם. ישראל כבשה את השטח ב-1967 בסעולה מובהקת של הגנת עצמית. אף מבחינה זאת בלבד יש לה בו „זכות בעלים עדיפה“. זכות זאת יונקת גם מעמד עם ישראל בארץ-ישראל שזכה להכרה בי"ל לפי מנדט חבר הלאומים. המנדט נוצר על מנת „להקים מחדש“ את הבית הלאומי היהודי, הסוכנות היהודית, בתורת נציגו המוכר של עם ישראל, היתה מוכנה, אמנם, ב-1947 לוותר על זכות זאת לגבי חלק מן הארץ, לפי תכנית החלוקה של האו"ם — אך התכנית היא נחתה על ידי הערבים (שניסו למנוע בכוח צבאי וע"י פלישה גם את הקמת המדינה היהודית). הוותר אפוא הסטטוס קוו על פי המנדט, והוותרו של הסוכנות היהודית התבטל מאליו.